Franske Sendebud
Isabella, Dronning af Frankrig
Katharina, hendes Datter
Alice, Prindsessens Dame
Madam Rask, Værtinde
Chorus

Herrer, Damer, Høvedsmænd, franske og engelske Krigsmænd, Bud, Følge

Handlingen foregaar i England og i Frankrig

CHORUS
kommer ind

O kunde flammende min Muse stige
til Digtningens den ætherklare Himmel!
og havde jeg til Skueplads et Rige
og Fyrster til at spille, Konger til
at se paa Skuespillets stolte Handling! —
Da skulde Helten Henrik, lig sig selv,
optræde som en Krigsgud; i hans Spor
som Hunde koblede Sværd, Ild og Hunger
om Arbejd tigge. — Men tilgiv, I Ædle,
den matte Hverdagsaand, som her har vovet
at stille frem paa disse ringe Bræder
sligt Storværk! Kan en Hanekampplads rumme
det store Frankrigs Sletter? kan vi stuve
i dette 0 af Træ de Hjelme blot,
der skrækked Luften hist ved Azincourt?
Tilgiv! naar paa et lidet Rum et lidet,
krumt Tal kan gjælde for en Million,
saa lad os, Nuller i den store Sum,

Sig ham, han kom i Lag med slig en Spiller,
at alle Frankrigs Hoffer skal forfærdes
ved vore Boltes Flugt. Jeg mærker vel,
han forekaster os vor Vildskabs Dage,
og fatter ej, hvorledes vi har brugt dem.
Vi agted aldrig denne Smule Trone
i England højt, og derfor holdt vi os
hel fjernt derfra og overgav os til
ubændig Kaadhed, — som det gjerne gaar,
at Folk er lystigst, naar de er fra Hjemmet; —
men sig Dauphin, jeg skal min Rang vel hævde;
som Konge skal jeg vise mig og hejse
min Storheds Sejl, naar paa min franske Trone
jeg rejser mig. Thi derfor har jeg lagt
min Majestæt tilside, derfor har
jeg trællet en Daglejer lig; men der
vil jeg staa op i al min Æres Glands,
saa alle Frankrigs Øjne skulle blændes,
og Dauphin selv skal se sig blind paa mig.
Og sig den skjemtefulde Prinds: hans Spot
forvandlet har hans Bolte til Stykkugler,
og svart betynges skal hans Sjæl ved Hævnen,
der flyver ud med dem, vidt hærgende;
thi mange tusind Enker skal den Spot
fraspotte deres Mænd, og Mødre skal den
fraspotte deres Sønner, spotte Borge
i Grus; ja mange end Ufødte skal
faa Grund til at forbande Dauphins Haan.
Dog paa Guds Raad beror Alt dette jo;
han dømme skal min Sag, og i hans Navn, —
sig Dauphin dette, — skal jeg komme snart
og hævne mig, som bedst jeg kan, og løfte
min Haand med Rette for en hellig Sag.
Gaar nu herfra med Fred og siger Dauphin,
en ringe Smag kun faar hans Vittighed,
Bring dem med sikkert Lejde bort. — Farvel!

Sendebudene gaa

EXETER

Det var et lystigt Budskab.

KONG HENRIK
stiger ned fra Tronen

Men vi haaber
at bringe dets Afsender til at rødme.
Thi lad, I Herrer, ingen heldig Stund
gaa tabt, som kunde fremme dette Tog.
Jeg har ej anden Tanke nu end Frankrig,
undtagen den om Gud, der gaar for Alt.
Saa samler Alt, hvad der til denne Krig
behøves, og betænker Alting vel,
som med forstandig Hast kan føje Fjer
til vore Vinger; om Gud yil, vi tør
vel tugte Dauphin ved hans Faders Dør;
saa bruge nu sin Kløgt og Flid hver Mand,
at dette skjønne Værk forfremmes kan.

Alle gaa

ANDEN ACT

CHORUS
træder ind

Nu er al Englands Ungdom højt i Flammer,
og Silkestads og Fjas er lagt paa Hylden;
nu trives Vaabensmeden; Ærens Tanke
alene raader nu i Hvermands Bryst;
man sælger Marken for at kjøbe Hesten
og følger alle kristne Kongers Spejl

med vinget Hæl som engelske Merkurer.
Thi højt i Luften sidder nu Forventning
og skjuler helt sit Sværd fra Od til Fæste
med Kejserkroner, Konge-, Grevekroner,
som er forjættet Henrik og hans Følge.
De Franske, vel forsynede med Kundskab
om denne frygtelige Rustning, skjælve
af Skræk og stræbe nu med gusten Statskløgt
at lede bort af Banen Englands Angreb.
O, England! Billed af din indre Storhed,
et lidet Legem med et mægtigt Hjerte!
Hvad kunde du paa Ærens Bud ej gjøre,
hvis alle dine Børn var tro og ægte?
Men se din Brøst! i dig har Frankrig fundet
en Rede fuld af hjerteløse Barme,
som det med sine lumpne Kroner fylder.
Tre kjøbte Skjelmer, Richard, Jarl af Cambridge,
Henrik, Lord Scroop af Marsham og den tredje
Herr Thomas Grey, født i Northumberland,
har for det røde Guld, — o, røde Skam! —
sig sammensvoret med det bange Frankrig,
og nu skal denne Kongers Perle dø
for deres Hænder, før han gaar ombord
til Frankrig, i Southampton, dersom Helved
og Højforræderi sit Ord vil holde.
Hav kun Taalmodighed! og vi vil lempe
Afstandens Ugunst efter Spillets Fordring.
Betalt er Summen, Nidingbanden enig;
Kongen er rejst fra London; Skuepladsen
er flyttet, ædle Venner, til Southampton;
der staar Theatret nu; der maa I sidde;
derfra skal vi Jer bringe trygt til Frankrig,
og atter hjem igjen; de smalle Vande
besværge vi at give bliden Bør.
Thi om vi maatte raade, som vi vil,

Naar Kongen træder frem, ej før, forandre
vi Skueplads og til Southampton vandre.
gaar

FØRSTE SCENE

London. Eastcheap

Nym og Bardolph mødes

BARDOLPH

Vel mødt, Korporal Nym!

NYM

Godmorgen, Lieutenant Bardolph!

BARDDLPH

Naa, er I og Fændrik Pistol endnu gode Venner?

NYM

Mig kommer det ud paa eet; jeg siger ikke meget; men naar den rette Tid kommer, kan det maaske gaa muntert til; men det maa nu gaa, som det kan; jeg tør ikke fægte; men jeg vil lukke Øjnene og holde mit Jern frem for mig; det er kun simpelt; men hvad gjør det? man kan riste Ost paa det, og det kan taale Kulden saa godt, som nogen anden Mands Klinge kan, og dermed er den Vise ude.

BARDOLPH

Jeg vil punge ud til en Frokost for at gjøre Jer til gode Venner, og vi vil alle tre gaa til Frankrig som svorne Brødre. Lad det blive derved, min gode Korporal Nym.

NYM

Min Tro, jeg vil gjerne leve, saalænge jeg

Thi højt i Luften sidder nu Forventning
og skjuler helt sit Sværd fra Od til Fæste
med Kejserkroner, Konge-, Grevekroner,
som er forjættet Henrik og hans Følge.
De Franske, vel forsynede med Kundskab
om denne frygtelige Rustning, skjælve
af Skræk og stræbe nu med gusten Statskløgt
at lede bort af Banen Englands Angreb.
O, England! Billed af din indre Storhed,
et lidet Legem med et mægtigt Hjerte!
Hvad kunde du paa Ærens Bud ej gjøre,
hvis alle dine Børn var tro og ægte?
Men se din Brøst! i dig har Frankrig fundet
en Rede fuld af hjerteløse Barme,
som det med sine lumpne Kroner fylder.
Tre kjøbte Skjelmer, Richard, Jarl af Cambridge,
Henrik, Lord Scroop af Marsham og den tredje
Herr Thomas Grey, født i Northumberland,
har for det røde Guld, — o, røde Skam! —
sig sammensvoret med det bange Frankrig,
og nu skal denne Kongers Perle dø
for deres Hænder, før han gaar ombord
til Frankrig, i Southampton, dersom Helved
og Højforræderi sit Ord vil holde.
Hav kun Taalmodighed! og vi vil lempe
Afstandens Ugunst efter Spillets Fordring.
Betalt er Summen, Nidingbanden enig;
Kongen er rejst fra London; Skuepladsen
er flyttet, ædle Venner, til Southampton;
der staar Theatret nu; der maa I sidde;
derfra skal vi Jer bringe trygt til Frankrig,
og atter hjem igjen; de smalle Vande
besværge vi at give bliden Bør.
Thi om vi maatte raade, som vi vil,
skal Ingen blive søsyg ved vort Spil. —
vi Skueplads og til Southampton vandre.
gaar

FØRSTE SCENE

London. Eastcheap

Nym og Bardolph mødes

BARDOLPH

Vel mødt, Korporal Nym!

NYM

Godmorgen, Lieutenant Bardolph!

BARDDLPH

Naa, er I og Fændrik Pistol endnu gode Venner?

NYM

Mig kommer det ud paa eet; jeg siger ikke meget; men naar den rette Tid kommer, kan det maaske gaa muntert til; men det maa nu gaa, som det kan; jeg tør ikke fægte; men jeg vil lukke Øjnene og holde mit Jern frem for mig; det er kun simpelt; men hvad gjør det? man kan riste Ost paa det, og det kan taale Kulden saa godt, som nogen anden Mands Klinge kan, og dermed er den Vise ude.

BARDOLPH

Jeg vil punge ud til en Frokost for at gjøre Jer til gode Venner, og vi vil alle tre gaa til Frankrig som svorne Brødre. Lad det blive derved, min gode Korporal Nym.

NYM

Min Tro, jeg vil gjerne leve, saalænge jeg kan; det er det visse ved Sagen, og naar jeg ikke

Hvad os angaar, vil vi betænke Sagen;
imorgen skal I bringe fuld Besked
til England til vor Broder.

DAUPHIN

Og for Dauphin
staar jeg her; hvad er Englands Bud til ham?

EXETER

Haan, Trods, Tilsidesættelse, Foragt,
Alt, hvad der ikke er den store Sender
usømmeligt, det agter han Jer værd.
Det er min Konges Ord: hvis Eders Fader
ej mildner, ved at tilstaa hver en Fordring,
den bitre Spot, som I har sendt hans Højhed,
vil han Jer kalde til saa hedt et Regnskab,
at alle Frankrigs Hvælvinger og Huler
skal Eders Frækhed skjælde og gjenkalde
den Spot med Gjenlyd af hans Stykkers Torden.

DAUPHIN

Sig, hvis min Fader giver gunstigt Svar,
er det imod min Vilje; jeg begjærer
en Dyst mod England kun, og derfor sendte,
tilpas just for hans Ungdom og hans Daarskab,
jeg ham Pariserboltene til Gave.

EXETER

Og derfor skal Paris's Louvre skjælve,
om det var Dronning blandt Evropas Hoffer;
og tro mig, I vil finde mægtig Forskjel,
som vi, hans Mænd, har med Forundring fundet,
imellem det, hans Ungdoms Dage loved,
og denne Tid, som kongeligt han bruger.
Nu veier paa et Gran han Tiden ud;
det skal i Eders egne Nederlag
I læse, hvis han bliver her i Frankrig.

KONG KARL

Imorgen skal I faa vort Svar tilfulde.
Giv os Besked ihast, at ej vor Konge
skal komme selv og spørge os, hvorfor
vi tøve; thi han staar alt her i Landet.

KONG KARL

Snart skal I faa Besked og billigt Vilkaar.
En Nat er kun et stakket Pusterum,
til at besvare slig en vigtig Sag.

de gaa

TREDJE ACT

CHORUS
kommer

Saa flyver let paa Fantasiens Vinge
vor Scene hen med samme Fart som Tanken.
Tænk Jer, at I har Kongen seet velrustet
paa Hampton Bro sin Kongemagt indskibe
og seet hans stolte Flaade viftende
med Silkevimplerne den unge Foebus.
Lad Fantasien lege; se med den
Skibsdrenge entre op i Tov og Takkel;
hør Pibens Skingren, mens den bringer Orden
i Larm og Støj; se Sejlets Dug, der svulmer
for Vinden, den usynligt snigende,
og furer Havet med den svære Kjøl,
mens Brystet møder Bølgens høje Dønning.
Tænk, at I staa paa Stranden og betragter
en Stad, der dandser paa de lette Bølger;
saa ser den kongelige Flaade ud,
som holder ind mod Harfleur. Følg den, følg den
klyng Eders Tanker fast til Flaadens Ror;
lad England ligge i sin Midnatsstilhed,

af Gubber, Børn og gamle Kvinder vogtet,
hvis Marv er udtømt eller end ej moden;
thi hvem er den, hvis Hage blot er rig paa
et enkelt nyfødt Haar, som ej vil følge
med sligt et udvalgt Ridderskab til Frankrig?
Anstræng nu Tankens Kraft; se en Belejring!
og se Kartoverne paa deres Karrer,
hvis Dødssvælg gabe mod Harfleur i Kreds.
Tænk, at der kommer atter Bud fra Frankrig
og melder Henrik: — Kongen byder ham
sin Datter Catharina og med hende
til Medgift et Par magre Hertugdømmer.
Det Tilbud smager ej; flink Kanoneren
med Lunten rører Helvedeskartoven,

Krigsbulder, Kanonskud

og Alting styrter. — Skjænk os Eders Gunst,
og hjælp med Eders Tanke paa vor Kunst.

gaar

FØRSTE SCENE

Frankrig. Udenfor Harfleur

Vaabenbrag. Kong Henrik kommer ind med Exeter, Bedford, Gloster og Krigsfolk med Stormstiger

KONG HENRIK

Endnu engang til Breschen, kjære Venner,
end eengang, eller lad til Murens Højde
opdynges Lig af Engelskmænd. — I Fred
er Intet for en Mand saa klædeligt
som Ydmyghed og mild, beskeden Stilhed.
Men naar Krigsstormen blæser i vort Øre,
saa efterlign den vilde Tigers Færd;
spænd Senerne, æg Blodet op og skjul
en mild Natur med gram Berserkergang;

igjennem Pandens Skydehuller ud
lig Malmkartoven; lad sig Brynet hvælve
derover truende som Klippeblokken,
der luder over sin halvsunkne Grund,
som Havets vilde Brænding undergraver;
skjær Tænder nu, spil Næseboret ud!
hold Aandedrættet fast tilbage; væk
Livsaanderne til deres fulde Højde! —
Frem, fremad, Englands Ædlinge, hvis Blod
udsprang fra Fædre, der i Kamp stod Prøve,
fra Fædre, der, som Alexanders Lige,
har fægtet her fra Gry til Kveld og ikke
stak Sværd i Balgen, før de mangled Grund
til Strid. Beskjæm ej Eders Mødre; viser,
at de, I kaldte Fædre, avled Jer!
vær Mønster nu for Folk af menig Byrd,
og lærer dem at føre Krig. — Og I,
I gjæve Menigmænd, hvis Lemmer voxed
i England, vis os nu, hvad Kraft der er
i Eders Fødejord; lad os besværge,
at I var værd at fødes op! jeg tror det!
thi Ingen af Jer er saa lav og ringe,
at jo hans Øje har en ædel Glands.
Jeg ser Jer staa som Mynder spændt i Kobbel,
paa Spring til Jagten. Vildtet er alt rejst;
følg Eders Mod; nu frem til Storm og raab:
Gud for Kong Henrik! — England! — Sankt Georg!

de gaa. Vaabengny og Kanontorden

ANDEN SCENE

Sammesteds

Krigsfolk drage forbi; derpaa Nym, Bardolph, Pistol og Drengen

BARDOLPH

Baronen af Grandpré.

CONNETABLEN

Det er en tapper og erfaren Herre. — Gid det var Dag! — Ak! den stakkels Henrik af England! han længes ikke efter Dagen, som vi gjør.

ORLEANS

Hvad den Konge af England dog er for en jammerlig, dum Karl, at traske med sine tykhovedede Svende saa langt ud paa Maa og Faa!

CONNETABLEN

Hvis Engelskmændene havde en Smule Forstand, løb de deres Vej.

ORLEANS

Det er det, der fattes dem; thi hvis deres Hoveder havde nogen aandelig Udrustning, kunde de aldrig bære saadanne tunge Hjelme.

RAMBURES

Den Ø England frembringer meget modige Skabninger. Deres Bulbidere har et mageløst Mod.

ORLEANS

Dumme Kjøtere! de løber med lukkede Øjne lige i Gabet paa en russisk Bjørn og lader deres Hoveder mase som raadne Æbler. I kunde lige saa gjerne sige, det er en tapper Loppe, der tør spise sin Frokost paa Læben af en Løve.

CONNETABLEN

Netop! netop! og Folkene ligner Bulbiderne i at gaa vældigt og glubsk paa og lade deres Forstand blive hjemme hos deres Koner, og giver man dem saa et dygtigt Maaltid Oxekjød og Jern og Staal, saa æder de som Ulve og fægter som Djævle.

ORLEANS

Ja, men disse Engelskmænd har det Pokkers knapt med Oxekjød.

Saa vil vi faa at se imorgen, at de har kun Appetit til at æde og ikke til at slaas. Nu er det Tid til at ruste sig; kom, skal vi give os ifærd dermed.

ORLEANS

Klokken er To; men før den Ti har slaget,
hver af os hundred Engelskmænd har taget.

de gaa

FJERDE ACT

CHORUS
kommer ind

Kald frem for Eders Tanke nu en Tid,
da snigende Mumlen og det stirrende Mørke
opfylder Verdensrummets vide Hal.
Fra Lejr til Lejr i Nattens sorte Skjød
en sagte Summen gaar fra begge Hære,
saa Vagterne paa Post kan næsten mærke
en lønlig Hvisken fra hverandres Poster.
Vagtblus besvarer Vagtblus, og igjennem
de blege Flammer ser den ene Linje
den andens Ansigt i et brunligt Skjær.
Hingst truer Hingst med høj og trodsig Vrinsken,
der gjennemtrænger Nattens dorske Øre;
fra Teltene man hører Vaabensmede
udruste Ridderne; de travle Hamre,
der nitte Pandserplader sammen, varsle
uhyggeligt om Tilberedelsen.
Landsbyens Haner gale; Klokken slaar

den søvnbetagne Morgens tredje Time.
Sorgløse, trodsende paa Mængden spille
de tillidsfulde, kaade Franskmænd Terning
om Engelskmændene, som de foragte,
og skjælde Nattens sene Fjed, den Krøbling,
der halter som en hæslig gammel Hex
saa kjedsomt hen. De stakkels Engelskmænd
dødsdømte, sidde nu taalmodigt stille
som Offerdyr ved deres vaagne Vagtblus
tavst grublende paa næste Morgens Fare,
og deres mørke Miner, hule Kinder,
krigsslidte Kjortler stille dem tilskue
for Maanens Blik som ræddelige Gjenfærd.
O hvem der ser den kongelige Høvding
for den fortabte Skare gaa omkring
fra Post til Post, fra Telt til Telt, — han maa
vel raabe: »Pris og Hæder over ham!«
Thi han gaar ud, besøger al sin Hær,
han byder med et roligt Smil Godmorgen
og hilser dem som Brødre, Venner, Landsmænd.
Hans kongelige Aasyn røber ikke
hvor frygtelig en Hær ham har omringet,
og ej et Stænk af Rødme har han ofret
til Natten, som han modigt gjennemvaaged;
frisk ser han ud og kuer al sin Træthed
med muntert Aasyn og med liflig Højhed,
saa hver en Stakkel, bleg og bange før,
idet han ser ham, trøstes ved hans Blik.
Som Solen spreder trindtomkring hans Øje
de rige Gaver til Enhver og smelter
den kolde Frygt. — Lad Høj og Lav da skue,
som en uværdig Haand kan skildre det,
et lille Glimt af Henrik hist i Natten.
Saa flyver da vor Skueplads til Slaget;
hvor, ak, desværre! vi kun drive Gjæk

halvrustne, stumpe Klinger, uden Orden
i Narrekamp. Dog, sidder og ser til;
ser selv det Sande ved vort Gjøglespil.
gaar

FØRSTE SCENE

Den engelske Lejr ved Azincourt

Kong Henrik kommer ind med Bedford og Gloster

KONG HENRIK

Ja Gloster, vistnok er vor Fare stor,
men desto større maa vort Mod da være. —
God Morgen, Broder Bedford. — Nu ved Gud,
alt Ondt har dog i sig en Gnist af Godt,
naar kun det drages frem med Agtsomhed:
vor slette Nabo faar os tidlig op;
det er jo baade sundt og fremmer Velstand;
han er vor udenoms Samvittighed,
der præker for os og paaminder os,
at vi skal smukt til Enden os berede.
Saa kan vi sanke Honning selv af Ukrudt
og bruge Djævlen selv til nyttig Lærdom.

Erpingham kommer

Godmorgen, gamle Thomas Erpingham;
en god, blød Pude for dit hvide Hoved
var bedre, end det haarde franske Grønsvær.

ERPINGHAM

Nej, dette Leje huer mig dog bedre;
nu siger jeg: jeg ligger som en Konge.

KONG HENRIK

Godt er det, naar vi ved Exemplet faa
vor Modgang kjær: da bliver Simlen let;

Sorgløse, trodsende paa Mængden spille
de tillidsfulde, kaade Franskmænd Terning
om Engelskmændene, som de foragte,
og skjælde Nattens sene Fjed, den Krøbling,
der halter som en hæslig gammel Hex
saa kjedsomt hen. De stakkels Engelskmænd
dødsdømte, sidde nu taalmodigt stille
som Offerdyr ved deres vaagne Vagtblus
tavst grublende paa næste Morgens Fare,
og deres mørke Miner, hule Kinder,
krigsslidte Kjortler stille dem tilskue
for Maanens Blik som ræddelige Gjenfærd.
O hvem der ser den kongelige Høvding
for den fortabte Skare gaa omkring
fra Post til Post, fra Telt til Telt, — han maa
vel raabe: »Pris og Hæder over ham!«
Thi han gaar ud, besøger al sin Hær,
han byder med et roligt Smil Godmorgen
og hilser dem som Brødre, Venner, Landsmænd.
Hans kongelige Aasyn røber ikke
hvor frygtelig en Hær ham har omringet,
og ej et Stænk af Rødme har han ofret
til Natten, som han modigt gjennemvaaged;
frisk ser han ud og kuer al sin Træthed
med muntert Aasyn og med liflig Højhed,
saa hver en Stakkel, bleg og bange før,
idet han ser ham, trøstes ved hans Blik.
Som Solen spreder trindtomkring hans Øje
de rige Gaver til Enhver og smelter
den kolde Frygt. — Lad Høj og Lav da skue,
som en uværdig Haand kan skildre det,
et lille Glimt af Henrik hist i Natten.
Saa flyver da vor Skueplads til Slaget;
hvor, ak desværre! vi kun drive Gjæk
med Navnet Azincourt — med fire, fem

i Narrekamp. Dog, sidder og ser til;
ser selv det Sande ved vort Gjøglespil.
gaar

FØRSTE SCENE

Den engelske Lejr ved Azincourt

Kong Henrik kommer ind med Bedford og Gloster

KONG HENRIK

Ja Gloster, vistnok er vor Fare stor,
men desto større maa vort Mod da være. —
God Morgen, Broder Bedford. — Nu ved Gud,
alt Ondt har dog i sig en Gnist af Godt,
naar kun det drages frem med Agtsomhed:
vor slette Nabo faar os tidlig op;
det er jo baade sundt og fremmer Velstand;
han er vor udenoms Samviltighed,
der præker for os og paaminder os,
at vi skal smukt til Enden os berede.
Saa kan vi sanke Honning selv af Ukrudt
og bruge Djævlen selv til nyttig Lærdom.

Erpingham kommer

Godmorgen, gamle Thomas Erpingham;
en god, blød Pude for dit hvide Hoved
var bedre, end det haarde franske Grønsvær.

ERPINGHAM

Nej, dette Leje huer mig dog bedre;
nu siger jeg: jeg ligger som en Konge.

KONG HENRIK

Godt er det, naar vi ved Exemplet faa
vor Modgang kjær; da bliver Sjælen let;
og naar vort Sind oplives, da vil sikkert

KONG HENRIK

Det er det, Høvedsmand, naar vi kun ydmygt
erkjende, det var Gud, der stred for os.

FLUELLEN

Ja, paa min Samvittighed! han hjalp os meget pravt!

KONG HENRIK

Saa lad os nu hver hellig Skik fuldbringe!
Non nobis og *Te Deum* skal der synges,
de Faldne stedes kristeligt til Jorden.
Saa til Calais; derfra til Englands Jord
med bedre Held fra Frankrig Ingen foer.

de gaa

FEMTE ACT

Chorus kommer ind

CHORUS

Tillad mig for de Ubelæstes Skyld
at tyde Krøniken; dem, som har læst den,
om Overbærelse jeg ydmygt beder
med Tid og Tal og Sagens rette Gang,
som i sit store, sande Liv ej her
kan stilles frem. Nu bringe til Calais
vi Kongen. Tænk ham der; naar I har seet ham,
saa løft ham paa Indbildningskraftens Vinger
tværs over Havet. Se, hvor Englands Kyst
omgjærder Strømmen med Mænd, Kvinder, Drenge,
hvis Jubelraab og Haandklap overdøve
selv Havets Brummen, der bereder Vejen
foran ham som en kjæmpestor Herold.

højtideligt til London. Tanken har
saa rask en Gang, at I kan se ham nu
paa Blackheath, hvor ham Rigets Herrer bede
at lade bære foran sig sit Sværd,
i Striden bøjet, og den bulede Hjelm
igjennem Staden; men han afslaar det,
fri for alt daarligt Pral og indbildsk Hovmod,
og viser Sejrens Tegn og Pragt og Pomp
langt bort fra sig til Gud. Men nu betragt
ved Tankens Værksted og dens travle Smedje,
hvor London gyder ud sin Borgerstrøm.
I Festtog Borgemestren med hans Fæller,
retsom den gamle Romas Senatorer
med en Plebejersværm i Hælene
gaar ud at møde den sejrsæle Cæsar;
som om, — en kjær, skjønt mindre Lignelse, —
vor naaderige Dronnings Overhøvding
kom nu fra Irland, — gid det snarligt ske! —
og bragte paa sit Sværd Oprøret spiddet,
hvor mange fra vor fredelige Stad
gik da ej ud at byde ham Velkommen?
Fler og med større Grund modtoge Henrik. —
Nu er han da i London; — Frankrigs Jammer
opfordrer Englands Konge til at tøve
endnu i Hjemmet, medens Kejseren
for Frankrigs Skyld staar frem at mægle Fred.
Spring over hver Begivenhed, der hændtes,
til Henrik atter kom til Frankerig.
Derhen maa vi ham bringe; Mellemtiden
har jeg her spillet og paamindet Jer,
at den nu er forbi. — Taal vor Forkortning;
lad Eders Øje følge nu paa Stand
med Tanken atter hen til Frankrigs Strand.

gaar

Det er det, Høvedsmand, naar vi kun ydmygt
erkjende, det var Gud, der stred for os.

FLUELLEN

Ja, paa min Samvittighed! han hjalp os meget
pravt!

KONG HENRIK

Saa lad os nu hver hellig Skik fuldbringe!
Non nobis og *Te Deum* skal der synges,
de Faldne stedes kristeligt til Jorden.
Saa til Calais; derfra til Englands Jord
med bedre Held fra Frankrig Ingen foer.

de gaa

FEMTE ACT

Chorus kommer ind

CHORUS

Tillad mig for de Ubelæstes Skyld
at tyde Krøniken; dem, som har læst den,
om Overbærelse jeg ydmygt beder
med Tid og Tal og Sagens rette Gang,
som i sit store, sande Liv ej her
kan stilles frem. Nu bringe til Calais
vi Kongen. Tænk ham der; naar I har seet ham,
saa løft ham paa Indbildningskraftens Vinger
tværs over Havet. Se, hvor Englands Kyst
omgjærder Strømmen med Mænd, Kvinder, Drenge,
hvis Jubelraab og Haandklap overdøve
selv Havets Brummen, der bereder Vejen
foran ham som en kjæmpestor Herold.
Nu lad ham lande; se ham drage frem
saa rask en Gang, at I kan se ham nu
paa Blackheath, hvor ham Rigets Herrer bede
at lade bære foran sig sit Sværd,
i Striden bøjet, og den bulede Hjelm
igjennem Staden; men han afslaar det,
fri for alt daarligt Pral og indbildsk Hovmod,
og viser Sejrens Tegn og Pragt og Pomp
langt bort fra sig til Gud. Men nu betragt
ved Tankens Værksted og dens travle Smedje,
hvor London gyder ud sin Borgerstrøm.
I Festtog Borgemestren med hans Fæller,
retsom den gamle Romas Senatorer
med en Plebejersværm i Hælene
gaar ud at møde den sejrsæle Cæsar;
som om, — en kjær, skjønt mindre Lignelse, —
vor naaderige Dronnings Overhøvding
kom nu fra Irland, — gid det snarligt ske! —
og bragte paa sit Sværd Oprøret spiddet,
hvor mange fra vor fredelige Stad
gik da ej ud at byde ham Velkommen?
Fler og med større Grund modtoge Henrik. —
Nu er han da i London; — Frankrigs Jammer
opfordrer Englands Konge til at tøve
endnu i Hjemmet, medens Kejseren
for Frankrigs Skyld staar frem at mægle Fred.
Spring over hver Begivenhed, der hændtes,
til Henrik atter kom til Frankerig.
Derhen maa vi ham bringe; Mellemtiden
har jeg her spillet og paamindet Jer,
at den nu er forbi. — Taal vor Forkortning;
lad Eders Øje følge nu paa Stand
med Tanken atter hen til Frankrigs Strand.

gaar

Da skal vi to, Cathrine, bytte Ed;
gid den maa holdes, os til Held og Fred!

Alle gaa

CHORUS
kommer ind

Saa vidt med sløv og ubehændig Pen
kom Digteren, af Sagnets Vægt nedtrykket;
trang Plads fik i hans Digt de store Mænd,
og deres Helteliv blev sønderstykket.
Kort var, men stolt hans Glans, den Englands Sol:
af Lykken fik han Sejerssværdets Gave;
dermed han vandt sin Søn en Kongestol
til Arvelod i Verdens bedste Have.
Henrik den Sjette blev hans Eftermand,
med Frankrigs, Englands Kroner paa sin Vugge;
men altfor Mange raaded for hans Land;
Frankrig gik tabt, og England maatte sukke.
Det har vor Kunst jo her saa tidt fremstillet;
se derfor og med Gunst paa dette Billed.

gaar

ANMÆRKNINGER

S. 177. »Islandske Hund!« — Englænderne drev i den Tid Fiskeri paa Norge og Island og førte vel oftere saadanne Hunde med hjem.

— — »Barbason«. — Navn paa en af de mange onde Aander, som Djævlebesværgerne opregnede. Sml. Anmærkn. til Kong Lear.

— 178. »i Slægt med Kressida«. — ɔ: en Skjøge; Hentydning til Skuespillet Troilus og Kressida. Om Pistols Sprog i det Hele s. Henrik den 4de.

— 187. »i Arthurs Skjød«. — Madam Rask forvexler Abraham med Arthur, som var Helten i mangfoldige Gadeviser.

— 189. »Holdfast, det er den rette Hund.« — Hentydning til et Ordsprog.

— 202. »Af min Nation? Hvem taler om min Nation?« — Den hidsige Irlænder, som er vant til at se sin Nationalitet temmelig ugunstig bedømt i England, farer op, saasnart Ordet nævnes, og tror, at man har isinde at fornærme ham.

— 208. »vore Poder«, — der tænkes paa, at Englands Kongehus og Adel nedstammede fra de franske Normanner.

— — »*figo* for dit Venskab!« — *figo* var et